

ZARZĄDZENIE

Dnia 18 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

1. na podstawie art. 135 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze – dalej powoływanej jako p.p., odmówić przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P., złożonego przez A. G., z uwagi na fakt, iż ww. nie wykazała, że jest stroną postępowania karnego;

2. odpis zarządzenia doręczyć A. G. wraz z pouczeniem, że na zarządzenie przysługuje zażalenie do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt I ZI 22/25, wezwano A. G. do uzupełnienia braków formalnych wniosku z dnia 24 marca 2025 r. o udzielenie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P., w postaci przesłania wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata bądź radcę prawnego będącego pełnomocnikiem, a także o przesłanie odpisu aktu oskarżenia wniesionego do sądu wskazującego sprawę, w której immunitet ma być uchylony. Jednocześnie pouczone ww., iż wskazane braki formalne powinny być uzupełnione w terminie 7

dni od otrzymania niniejszego zarządzenia, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku (k. 10).

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, w dniu 14 kwietnia 2025 r. A. G. skierowała do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego pismo, w którym poinformowała, iż nie jest w stanie doręczyć wniosku sporządzonego i podpisanego przez pełnomocnika (k. 12-14). Do tego pisma dołączyła wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach o źródłach utrzymania (k. 15-19). A. G. nie wskazała natomiast sygnatury sprawy karnej i nie nadesłała odpisu aktu oskarżenia przeciwko ww. prokuratorowi, który powinna skierować do właściwego sądu.

W przedstawionych realiach należy zatem stwierdzić, że A. G. nie wykazała, iż posiada status strony, to jest oskarżyciela prywatnego lub oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, w sprawie przeciwko prokuratorowi X. Y. posiadającemu immunitet formalny, a tylko taki status uprawniałby A. G. do złożenia wniosku o wydanie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej (tzw. uchylenie immunitetu formalnego prokuratora) i jego popierania.

Wykładnia językowa art. 13 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że podmiot, który dąży do uzyskania zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, co do której ustawa wymaga takiego zezwolenia, musi posiadać status oskarżyciela. Status taki np. prokuratorowi przysługuje z mocy ustawy, co wynika z art. 45 § 1 k.p.k., zaś w zakresie innych podmiotów, warunkiem jego uzyskania jest dokonanie czynności procesowej, jaką jest wniesienie aktu oskarżenia. Skutkiem wniesienia aktu oskarżenia jest zawisłość sprawy karnej przed określonym sądem powszechnym, z powodu oskarżenia przez określony podmiot – oskarżyciela prywatnego lub subsydiarnego. Przepisy dotyczące aktu oskarżenia, przewidziane zarówno dla skargi prywatnej (art. 487 k.p.k.), jak i subsydiarnej (art. 55 § 1 k.p.k. w zw. z art. 332 i art. 333 § 1 k.p.k.), przewidują określone wymogi formalne, których spełnienie przez oskarżyciela pozwala dopiero na stwierdzenie, jakie zachowanie objęte jest skargą zasadniczą i jaka jest jego podstawa dowodowa. Jak wynika z danych znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, akt oskarżenia spełniający

wymogi przewidziane we wskazanych przepisach, nie został skierowany przeciwko wymienionemu we wniosku prokuratorowi.

Należy podnieść, że stosownie do art. 135 § 3 p.p., wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeśli nie pochodzi od prokuratora, sporządza i podpisuje pełnomocnik będący adwokatem albo radcą prawnym, gdyż czynność ta objęta jest przymusem adwokacko - radcowskim. Tymczasem w niniejszej sprawie, wniosek dotyczący uchylenia immunitetu X. Y. – prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w P., nie spełnia tych wymagań.

Powyższe okoliczności sprawiają, że wniosek A. G. z dnia 24 marca 2025 r. o udzielenie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P., nie mógł zostać przyjęty do rozpoznania. Dlatego też należało w myśl art. 135 § 4 p.p. odmówić jego przyjęcia.

Mając na uwadze powyższe, zarządzono jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]